

til Station, at den ligger for nær ved Randers, men det Argument kan jeg ikke tage for gyldigt. Thi før den ny Bygning blev rejst, laa den endnu nærmere ved Randers. Fra 1875, da Banen blev anlagt, til Midten af 90erne, da den blev forandret fra Station til Holdeplads, laa den nærmere. Nu ligger den noget fjernere, ganske vist kun nogle faa Hundrede Alen, men dog fjernere, og naar den kunde være Station den Gang, maa den vel ogsaa kunne være det nu. Det er altsaa ikke til Hinder. Og nu vilde den heller ikke kunne genere Færdselen ad Landevejen, idet den ligger saa fjernt, at der vil kunne rangeres, uden at det i fjerneste Maade vil genere Færdselen. Der vil heller ikke være noget til Hinder for Erhvervelse af de fornødne Arealer. De ligge ogsaa umiddelbart op dertil, og hvis der ikke er tilstrækkeligt Areal i Forvejen, vil det fornødne kunne faas for en meget billig Penge. Og ser man hen til, hvad man gjorde i Fjor, da man gjorde Volk Mølle til Holdeplads med offentlig Læssespor, saa er der saa meget mere Grund til at gøre det her, for Trafikken ved Volk Mølle kan ikke sammenlignes med den Trafik, der vil blive her. Det er nu ubehageligt for en Mængde Mennesker paa den sydlige Side af Randers Fjord, at alt, hvad de skulle have fra Øst ad Ryombanen, kører lige forbi deres Dør og til Randers Station. De skulle betale højere Fragter for at faa det dertil, og saa skulle de føre det igennem Randers By for at faa det hjem. Det er saa meget værre, naar det er Kreaturer — og de handlende i Kristrup faa jo mange Kreaturer med Jernbanen —, at de skulle transporteres gennem Randers By og udsættes for at komme til Skade i de snævre, glatte Gader, medens de, naar Strømmen blev Station, kunne læsses af lige ved deres Dør. Jeg tillader mig derfor paa ny at henvende mig til den højtærede Minister med Anmodning om igen at tage det Spørgsmaal under velvillig Overvejelse.

I Fjor gjorde jeg ogsaa opmærksom paa, at der er betydelig Fare ved den Maade, hvorpaa Afspærringen arrangeres der, hvor Jernbanen netop ved Strømmen Station krydse Landevejen. Det sker ved en Bom, der gaar ned fra begge Sider. Nu krydser Banen og Vejen hinanden i meget spidse Vinkler, og omkring disse spidse Vinkler skal der være Færdsel. Der gaar nemlig en Vej langs Banelegemet til Strømmen Holdeplads fra Landevejen, og de, der komme fra Landevejen Syd fra og skulle til Holdepladsen, maa dreje om et

ganske skarpt Hjørne. Der er der en Bom, der staaar skraat op med et Nedhæng, og dette Nedhæng har flere Gange været ved at rive Folk ned af Agestolen, naar de kørte under det. Ved det andet skarpe Hjørne er der Indkørsel til en privat Ejendom, og der er der lige saa stor Fare ved at passere. Derimod kunde man anbringe Bommene, hvor Banelegemet har stumpe Hjørner. Naar de saa vare tilstrækkeligt lange, kunde de staa lidt inde paa Jernbanens Terrain, og saa var der ingen Fare derved. Jeg henstiller ogsaa dette til den højtærede Ministers Overvejelse.

Saa paatalte jeg ligeledes i Fjor et Forhold med en privat Overkørsel, Nr. 334, ved Stævstrup og paaviste, at Banerne maatte være omtrent i lige saa høj Grad interesserede i, at dette Led blev laaset som den færdselsberettigede, der havde klaget over, at hans medfærdselsberettigede ikke laasede. Jeg fik ogsaa fra den højtærede Minister et ret velvilligt Svar, der gik ud paa, at naar det forholdt sig, som jeg havde skildret, var der maaske Anledning til at tage Affære. Efter at Rigsdagssamlingen var sluttet, fik imidlertid den vedkommende et Svar, der gik ud paa, at Statsbanerne ikke kunde have noget med det at gøre, det maatte blive hans egen Sag at tvinge sine medfærdselsberettigede til at laase Leddet. Resultatet er blevet, at disse medfærdselsberettigede, som havde Nøglen til Leddet liggende i et Hul i en Ager, smede Nøglen bort, saa at Leddet nu ikke bliver laaset og undertiden staaar helt aabent. At dette medfører Fare for Kreaturerne og ogsaa for de passerende Tog kan give Anledning til Tab af Menneskeliv og Gods, siger sig selv, og det vilde have forekommet mig rigtigt, om det velvillige Svar, jeg fik fra den højtærede Minister, havde resulteret i, at man havde gjort sig Umage for at tvinge de medfærdselsberettigede til at lukke. Det maatte Statsbanerne have samme Mulighed for som Klageren. Det er imidlertid ikke blevet til noget, og jeg anbefaler paa ny denne Sag til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Randers Jernbanestation. Man staaar jo overfor en Udvidelse af den, hvad ikke er saa underligt, da Trafikken tager stærkt til. Trafikken har altid været stor i Randers, saa stor, at Randers har staaet som en af de Pladser, der har haft den allerstørste Trafik, ofte endog betydelig større end Byer, der i Folketal staa langt over den. Trafikken